

Таємне чудо для магната. Повернути кохання
Кіра Шарм

1. Глава 1

- Олю, там Рогожин приїхав!

Марішка з очима, що світяться, влітає в підсобку.

- Хто?

Пакет із борошном, яке я перекладаю на верхні полиці, випадає з рук. Ледве не падаю. Вчасно спираюсь рукою на стіну.

Ні. Мені здалося. Це помилка! Вона, напевно, сказала щось інше!

- Рогожин! Ну, пам'ятаєш, до нас же меценат у дитячий будинок мав приїхати! Дітлахам подарунки, а всьому дитячому будинку серйозна фінансова допомога!

- Так. Пам'ятаю.

Губи рухаються якось самі собою. Без моєї участі.

- Ну ось! Це, виявляється, той самий Філіп Рогожин! Ну, пам'ятаєш, його весілля ще по телевізору показували якраз коли ти народжувала! Красень такий... Ну, Оль! Згадуй! Ще у малої твоєї родимка у формі зірочки на зап'ясті! Така, як у нього! Ми тоді ще сміялися, що ти, вагітна, на нього подивилася, і в малечі ця родимка і з'явилася! Ну?

- Не може... Не може бути!

Хапаюся за серце.

У грудях усе стискає раптом. Різко.

- Може! Повірити не можу! Пішли, хоч одним оком на нього глянемо! Ех, шкода, що одружений! Такий чоловік! Просто казка! Але, може, це нічого, га?

Марішка грайливо підморгує, а в мене перед очима туман. І борошно, що розлітається по всій підсобці.

- Дружина не стіна, так, Оль? А раптом посунути вдасться? Ну все. Ти як хочеш, а я побігла! Ось чорт! Знала б, що сам Філіп Рогожин приїде до нас, у глушину, поїхала б у столицю, нарядилася б хоч! А так...

Двері за Марішкою голосно грюкають.

А я... Я дихаю. Дихаю ...

Чорт! Там же Марточко моя! Моя дівчинка!

З нереально сірими блискучими сріблом очима і густими чорними локонами!
Точно... Точно, як у нього!

І із зірочкою цією на руці... Теж. Яка від нього дісталася!

– Марта!

Швидко змушую себе зібратися.

Вже несусь коридором. Біжу рятувати свою дитину! Від нього...

Того, хто став моїм першим чоловіком. Закохав в себе намертво.
Безповоротно.

Хто снівся мені всі ці роки ночами. Примушуючи плакати у подушку. А вранці
на мене дивилися такі ж срібні очі моєї дитини!

Той, хто зробив мене найщасливішою. Любив... Його слова про те, що я
тільки його, досі сняться мені ночами, як і міцні руки, що пестять так
пристрасно!

А потім просто викинув. Як непотрібну ганчірку. Крижаним голосом
повідомив, що одружується з іншою! Просто поставив перед фактом, давши
ясно зрозуміти, що нічого я для нього не означала. Ще один трофей, який
він затягнув у своє ліжко.

Той, хто розбив мені серце. Яке я досі збираю по уламках!

Філіп Рогожин, через якого мені довелося втекти зі столиці. Змінити навіть
прізвище. Здрігатися ночами, почувши звук машини, що під'їжджає.

Адже...

Я й досі пам'ятаю його слова. Вони в'їлися на підкірку. Випалені у самому
серці.

– Я ніколи б не залишив нікому свою дитину. Якби так і сталося, що хтось
залетів би, дитина залишилася б зі мною. Я б на все заради цього пішов.
На все, Оля.

Він одружений.

На "гідній" його жінці.

А я... Я просто швидкоплинна пригода в його житті! Саме так він мені тоді й
сказав, коли я, світячись від щастя, летіла до нього на всіх парах, щоб
повідомити про те, що чекаю на нашу донечку!

Досі пам'ятаю все, у найдрібніших деталях! Той фатальний день коли...

- Я вагітна, коханий!

Мені хотілося кричати про це на весь світ. Стискає рукою в кишені заповітний тест із двома смужками. Усміхаюся, не одразу реагуючи на його похмуре обличчя. Хіба може бути щось важливіше за мою новину?

- Не приходь сюди більше, Олю.

Він дивиться на мене як на чужу. Вираз обличчя абсолютно кам'яний.

- Але...

- Між нами все скінчено, - морщиться, ніби дивитися на мене йому гидко.

- Але ж як... Все, що було між нами?

- Забудь, - знизує плечима. - Я одружуюсь. Та й не було, по суті, нічого особливого в нас. Скоротлива пригода, не більше.

Але ж це я. Я для нього швидкоплинна пригода!

А ось Марту він забере! Забере в мене!

Особливо. Якщо побачить її тут! Господи! У дитячому будинку! Та за таке він мене просто вб'є і розбиратись не стане!

- Куди так мчиш?

Мені шлях заступає завідувачка. Буквально врізаюсь у неї на бігу.

- Іриночко Олегівно. Я до Марти. Дуже терміново! Вона у себе?

- Не лети так, Олю. Що ж ти ведеш себе гірше за наших вихованців? Носишся коридорами, та ще й у такому вигляді? Зневажаєш нас перед благодійником!

- Мені до Марточки треба. Дуже! Дуже терміново!

- Оля. Усі дітки у холі. Філіп Станіславович якраз зараз подарунки діткам вручатиме. Вони ж готувалися. Вірші та виступ вивчили. Ти що? Забула? Зовсім тебе ця робота запаморочила!

- Вибачте, Іро Олегівно. Там просто. Виїжджати з Марточкою треба. В місто. Дуже терміново.

- Ну ось і поїдете. Потім. Нехай і їй подарунок дістанеться. Оля! Вона і так чувається гірше за інших дітей. Все ж таки їм завжди дістається, а Марточка твоя остеронь.

- Тому що у неї мама є! Я!

- Перестань. Нічого страшного не станеться. Чи не збідніє наш магнат від одного зайвого подарунка. Та й пізно вже. Усі дітки вже у холі зібралися.

– Як? Як у холі?

Різко розвертаюсь в інший бік.

Несусь коридором так, що каблук на бігу відлітає!

І...

Завмираю, як укопана, важко притуляючись до одвірка.

Він. Це він.

Серце вилітає із грудей.

Не думала, що так ударить від одного погляду! Навіть після стільки років! Вірила, що все тільки у снах лишилося...

Такий самий красивий. Ні. Ще тепер став красивішим. Впевненіший. Мужніший. У плечах став ще ширше.

Дихання зупиняється, коли, як уві сні, бачу, як до Філа підходить Марточка моя!

Така гарна. І правда. Готувалася!

На голові банти та стрічки. Сукня, як у принцеси. Половина моєї зарплати на нього пішла.

Усміхається тією самою своєю нереальною усмішкою, здатною приворожити кожного! Довірливо задирає голову, дивлячись на Рогожина з обожнюванням.